

съ последни сили въ водата и се събужда задъханъ.

Слънцето протѣга свѣтлата си ржка презъ прозореца и милва котката. Котката мърка до възглавницата му. А надъ главата му стои майка му, бледна като момчетата отъ сивото здание.

— Болна ли си? — пита я Лечко очуденъ.

— Ти си болно, момчето ми. А азъ съмъ уморена, че съмъ стояла цѣла нощъ надъ главата ти. Отъ де си взелъ тая лула?

Тя изважда лулата отъ джеба на панталонитѣ му.

Лечко навежда глава. Той не отговаря. Той става, взема полекичка лулата отъ ржката ѝ, излиза отъ собата и отива при огнището. Тамъ той се спира, поколебава се за мигъ и решително хвърля лулата.

Веселитѣ пламъци трепватъ очудени, после шукватъ нѣщо, извиватъ се и я поглѣщатъ — нея, тъмночервената лула, съ черното смукалце и лъскавата похлупачка.